

Soud první stolice usnesením ze dne 25. října 1933 povolil exekuci proti společnosti, na jejíž jmění byl dne 3. října 1933 vyhlášen konkurs. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Na jmění povinné strany byl usnesením ze dne 3. října 1933 uvalen konkurs a byl téhož dne 3. října 1933 po rozumu § 2 konk. řádu (zákon ze dne 27. března 1931 čís. 64 Sb. z. a n.) konkurs prohlášen. Podle § 11 konk. ř. nemůže býti po prohlášení konkursu proti úpadci nabyto soudcovského práva zástavního na věcech, které náležejí do konkursní podstaty. Povolení navrhované exekuce po prohlášení konkursu odporuje tedy zákonu a na tom se zřetelem k ustanovení prvního odstavce § 2 konk. ř. a z toho plynoucí zásady notoriety konkursní vyhláškou založené nemůže nic změnit skutečnost, že se exekuční návrh o zahájení konkursního řízení nezmiňoval.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stačí poukázati na odůvodnění rekursního soudu, jež odpovídá skutkovému stavu věci a zákonu. K vývodům dovolacího rekursu jest dodat, že nezáleží na tom, zda vymáhající věřitel neb povolující soud nevěděl, že byl vyhlášen konkurs na jmění povinné strany, ano k zahájení konkursu jest přihlížeti z úřadu. Mylným jest názor dovolací rekurentky, že § 11 konk. ř. nebrání povolení, nýbrž jen výkonu exekuce a že tudíž návrh na povolení exekuce neměl býti zamítnut, nýbrž jen výkon exekuce měl býti odmítnut. Neboť soudcovská usnesení o povolení exekuce zavdávají podnět k zakročení výkonného orgánu vlastního soudu a v odeslání usnesení doručnému a exekučnímu oddělení jest podle § 160 jedn. ř. již příkaz a zmocnění k provedení exekučního výkonu, jenž musí býti pravidelně proveden podle § 379 jedn. ř. bez prodlení. Má proto postižený účastník právo zameziti výkonu, jenž podle § 11 konk. ř. jest nepřipustný, a § 11 konk. ř. jest vykládati v souvislosti s § 39 čís. 2 ex. ř., z něhož plyne, že nejen výkon, nýbrž i exekuce sama jest nepřipustná. Správce konkursní podstaty jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce, i když byla navrhována proti úpadci samému, což plyne zřejmě z § 79 konk. ř.

Čís. 13755.

Není závady, by se zaměstnanec nedomáhal mzdy zadržené z posledního roku před povolením vnucené správy nemovitostí a podniku zaměstnavatele přímo na zaměstnavateli, nežádá-li zaplacení mzdy z výměrků nemovitostí a podniku, jež jsou ve vnucené správě.

(Rozh. ze dne 14. září 1934, R I 1070/34.)

Žalobce domáhal se žalobou, o níž tu jde, na žalovaném jako vlastníku závodu, na který byla povolena a zavedena vnucená správa usnesením ze dne 12. ledna 1934 zaplacení služebních platů zadržovaných ode dne 1. července 1933, to jest služebních platů z posledního roku před po-

volením vnucené správy. Žalovaný vznesl námitku nedostatku pasivního oprávnění ke sporu, ježto v jeho podniku byla zahájena vnucená správa. Soud první stolice zamítl námitku nedostatku pasivního oprávnění ke sporu. Důvody: Žalovaná strana opírá námitku zřejmě o § 344 ex. ř., podle něhož vnucený správce továrního závodu má zapravovati zadržené mzdy a jiné platy služební z posledního roku před povolením vnucené správy, v souzeném případě tedy od 12. ledna 1933. Námitka není odůvodněna a opírá se snad o mylný výklad rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. června 1930 R I 395/30 (čís. 10006 sb. n. s.), uveřejněného pod heslem: Pro nároky z vnucené správy lze žalovati jen vnuceného správce. Lhostejno jest však, zda jest označen v žalobě jako žalovaná strana vnucený správce jako takový, či vnucená správa zastoupená vnuceným správcem. V úvodu důvodů tohoto rozhodnutí nejvyššího soudu se praví: »jest ovšem přisvědčiti odvolacímu soudu, že pro nároky z vnucené správy lze žalovati jen vnuceného správce«, ale tu šlo jen o otázku, zda byla správně žalována vnucená správa či zda měl býti správně žalován vnucený správce, a tu vyslovil nejvyšší soud názor, že ovšem z vnucené správy lze žalovati jen vnuceného správce, že však jest lhostejno, zda v žalobě jest označena jako žalovaná strana vnucený správce. Tím ovšem není řečeno, že by nemohl býti žalován i vlastník podniku, který zůstává po zahájení vnucené správy i nadále podmětem práv a závazků svého nemovitého jmění vnucenou správou stíženého a může proto býti vždy žalován i za trvání vnucené správy. Jest jen ponecháno volnému uvážení žalobcově, zda hodlá žalovati vlastníka podniku či vnuceného správce, jde-li o nároky uvedené v § 344 ex. ř. Rekursní soud vyhověl námitce nedostatku pasivního oprávnění ke sporu a zamítl žalobu. Důvody: Jde o výdaje, jež má zapraviti vnucený správce přímo z výtěžků vnucené správy (§ 344 ex. ř.), tudíž o věc, která se týče vnucené správy. V takové věci nemá povinná strana (žalovaný) procesní způsobilost, jelikož postrádá práva nakládati s výtěžky závodu a práva vésti správu podniku. Oprávněn k obchodování a k právním jednáním, které s sebou přináší provozování podniku jest jen vnucený správce (§§ 109, 334, 343 ex. ř. — Kom. Neumann § 109 ex. ř. — 1909/10).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Ze žaloby o zaplacení mzdy zadržené z posledního roku před povolením vnucené správy nevyplývá, že zaplacení je žádáno, pokud se týče bude žádáno z výtěžku nemovitostí a podniku, jež jsou ve vnucené správě. Podle § 99 ex. ř. (§ 130 ex. ř.) je dlužník zavedením vnucené správy omezen jen co se týče správy a jejích užitků, nikoli nad to. Ukládá-li § 120 čís. 3 a § 344 ex. ř. vnucenému správci zapraviti i mzdu zadržanou z posledního roku před povolením vnucené správy, nenásleduje z toho, že zaměstnanec s takovouto zadržanou mzdou nesmí hledati uspokojení jinde, z jiného jmění dlužníkovy, než z výtěžku zavedené vnucené správy. Nelze proto v zahájeném sporu upírati dlužníku procesní způsobilost a nelze souhlasiti s napadeným usnesením, jímž se tak stalo.